

Beş Yıl Sonra...

Benim adım Özlem.

Benim sorum: *Ben kimsin?*

Onun adı Duygu.

Onun sorusu: *Ben kim olacağım?*

O zamanlar, çocukluğu geride bırakıp, adına gençlik dedikleri, o korkunç zaman dilimine varırken biz, ikimiz de “ben”i bekliyorduk. Bizi ayrı ayrı “ben” yapacak şeylerin o günlerde zaten içimize taş, gözümüze kan gibi oturduğunu bilmiyorduk.

Gençtik. Çok genç.

Kaçtığımız çok şey vardı. Ben, geçmiş zamandan; o ise, içinde bulunduğu zamandan kaçmaya çalışıyordu. Ben, küçülmek istiyordum; o ise, büyümek... Ama zaman dedikleri ne küçülmeye ne de büyümeye izin veriyordu. Bizi orada bir yerde, yanılgıların ortasında bırakıyordu.

Ben, Özlem. O, Duygu.

İkimizin de en büyük hesabı zamanlaydı. Geçip giden, geçirip giden zamanla... Sertti. Serttik. Sadece ailelerimize değil, birbirimize ama en çok da kendimize karşı serttik. Kendimizi böyle böyle büyütüyor, böyle öğreniyorduk belki. Öğrendik mi? Gençken, sahiden öğreniyor mu insan? Bilmiyorum.

Geçmişe takılmıştı benim gençliğim ve öyle geçiyordu. Şimdi de öyle; kendisi yetmiyormuş gibi çocukluğu da peşine takmış o ilkgençlik yılları.

Ve o yıllardan bir Duygu... Ben geçmiş zamandan kaçarken, o içinde bulunduğu zamanla cebelleşen, kendine tekme tokat girişen Duygu. Kim olacağını bilmeyen, kendine bir “ben” arayan Duygu.

Duygu. Benim geçmişimden kalma, gençliğimden kalma. İlk ve tek arkadaşım. Bir pazar sabahı onu beklerken, bir pazar sabahı ben kendimi beklerken, gelmeyen Duygu...

Ve ben, Özlem. Bir zamanlar adını söylemeyen, adından nefret eden Özlem.

Bizim hikâyemiz, “ben”lerimizi aramamız, bulduğumuzda reddetmemiz, kaybolmamızla başladı ve bitti. O pazar günü... saat 10'da... belki 10'u 5 geçe... üstümüzden geçen zaman...

Ben'i beklerken, O'nu hiç unutmadım...

Beş Yıl Önce...

Kayıp Kuşak

Üniformalı okul zamanlarının son yılıydı. Birçok şey gibi, okuldan da nefret ediyordu. Sevdiği ve sığındığı nadir şeylerden biri, odasına kapanıp müzik dinlemek; diğeri de, kitap sayfalarında kaybolmaktı. Ne okuduğunun önemi yoktu; Kader'den başka kimse de sormazdı. Dinlediği şarkılarsa, Kader dahil çevresindeki birçok kişiye agresif ve gürültülü geliyordu. Ama onları sevmiştii; seçmemiştii, sevmiştii.

Annesi hem yoktu hem de çoktu. Bazen öldü derdi, bazen de yok, hiç olmadı... Babası vardı, Bayan X'in kocası olan babası... ve ilaçları... ve her perşembe öğleden sonra ziyaret etmek zorunda olduğu Kader'i... ve gördükleri... gerçek mi rüya mı belli olmayan, hep birbirine karışan, kaynayan... Hayatı bunlardan ibaret bir hiçti. Böyle olmayı o seçmemiştii oysa, ama böyle olmuştu.

Bir gün okul bahçesinde, elindeki dergiye göz gez-